

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN,
MEJ. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH.

FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 23.

WOENSDAG
25 APRIL 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS 1/4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12 1/2 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

BERICHT.

Tot de Redactie toegetreden:

W. H. MUNNICH.

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

D. Stud. Tooneelgezelschap, door A.
Carroussel, door L.
De onderlinge wedstrijd der D. S. A. F. V., door X.

Vereenigingsleven.

Mijnbouwkundige Vereeniging, door A.
Alg. Ned. Verbond, Stud.-Afd. Delft, door C. S.
Interakademiale wedstrijd van de A. S. S. G. V. „Thor”, door
A. M. Knottnerus.

Gedachten en Gedichten.

Hooggeachte Redactie, door S.
Antwoord, door de Redactie.

Ingezonden.

Aan den heer S., door Papoe.
Aan de Meisjes en aan A. M. J. B., door H.

Muziek.

Matthäus-Passion van J. S. Bach, door C.

Uit de Pers.

Feuilleton.

Het Nederlandsch Studenten-Congres, door T.

Technische Hoogeschool.

Begin van colleges en oefeningen.
Uitstel van opkomst onder de wapenen.
Studieverlof.
Aanmelding ing. ex. Afd. der W. en W.
Missive Senaat T. H.
Rijksbeurzen en toelagen-buitenlandsche Studiereizen, Baehr-
fonds en Lipkensfonds.
Mededeelingen.

Mededeelingen.

Reserve-Kader Bereden Artillerie.

Correspondentie.

Agenda.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

D. S. Tooneel-Gezelschap.

Vrijdag 30 Maart j.l. gaf 't D. S. Tooneel-Gezelschap haar uitvoering in de Stads-Doelen. Nadat de president in zijn openingswoord gewezen had op de vasthoudendheid der professoren en hij meteen die categorie van dames genoemd had, waarvan hij gaarne zag, dat zij na afloop der uitvoering, nog eenigen tijd bleven dansen, werd ons Mérimées „1807” vertoond, in een omgeving, die aanzienlijk uitstak boven de gebruikelijke Delftsche tooneelaankleding. Maar laten we niet beginnen met de aankleding te roemen, waar spel en stuk toch meer lof verdienen.

Colonel Montcarnet, een van Napoleon's gunstelingen, komt onder keizerlijke dwang, dingen naar de hand der bekoorlijke mad. de Fronsac, bij wier vader hij vroeger koksjongen blijkt geweest te zijn. Zijn vroegere vereering, en natuurlijk ook eerbied, voor het kleine freuletje, dat toen zoo ver boven hem stond, blijken niet alleen onverminderd, maar zelfs in liefde te zijn vergaan en het is de groote verdienste van 't spel van mad. de Fronsac, dat zij ons dit niet alleen aannemelijk, maar zelfs waarschijnlijk maakte. Het plotselinge nieuws, haar vroegere verhouding

tot den colonel, het overweldigt haar een oogenblik, doch dan spoedig overwint haar gemoed 't conventioneele bezwaar van 't standsverschil onder het oude régime en schijnbaar om haar broer van een levensgevaarlijk duel te redden, ontkent zij tegenover den colonel haar eerste weigering, en 't stuk eindigt, zooals 't natuurlijken moest.

Stond tegenover de gevoelige Fronsac, de eveneens zeer goed gespeelde, oppervlakkige mad. de Mélusay, tegenover den, zoowel van geest als in 't correcten colonel, stond mad. de Mélusay's geliefde neef, de verwijfde Hugo de Fronsac, die door zijn schitterend spel, een groot deel van 't succes voor zijn rekening nam. Na 't optreden van een Leonidas bijgewoond te hebben, verwondert niemand zich meer, dat Napoleon half Europa overwon.

Na de pauze ging „Kent U zelf” een blijspel naar Langendijk. Er bestaan van deze, betere en geestiger stukken, maar 't kan aan den bewerker liggen. Het aantal geestigheden is niet groot en bestaat dan nog grotendeels uit gezochte, zonderlinge rijmwoorden. Toch werd Xantippe's bekeering en Socrates' ellende met belangstelling gevolgd. Met welk een afschuw moeten de talrijke dames onder het publiek haar soortgenoot aanschouwd hebben, met welk een medelijden de heeren de hunne. Hoe beefden wij allen niet toen zij het kostbare manuscript des grooten wijsgeers wou verscheuren, welk een zucht van verlicating ontsnapte ons den beklemden boezem, toen dit voor 't nageslacht gered werd, en pas later schoot 't ons te binnen dat, in een latere woedebezienswijze zij het toch wel verbrand of verscheurd zal hebben, want Socrates heeft immers geen enkel werk nagelaten. Zelfs de tweede bekeering is dus niet afdoende gebleken, Xantippe is weer ingestort, arme Socrates!

Ook deze zijn spel scheen te lijden onder de woedevlagen zijner vrouw, want beter zagen wij, deze blijkbaar zeer gewaardeerde kracht, in 't eerst stuk als Hugo de Fronsac. Hier maakte hij meer den indruk van een sympathieke grijsaard dan van den trotsche wijsgeer, die de menschen op straat meende te moeten staande houden, om hen te onderwijzen en die om staatspensioen inplaats van den giftbeker vroeg. Goed echter was zijn toespraak tot de geleerden. De hoofdrol was in travestie en werd vlot en vol venijn gespeeld. De vrouwlijke charme, die zelfs een Xantippe gehad moet hebben, ontbrak hierdoor helaas. De onverkwikkelijk uitziende Diogenes en de frissche schilder Apellis, droegen veel, zoowel tot Xantippe's bekeering als tot 't succes van het stuk bij. Tenslotte moeten nog genoemd twee der geleerden die Xantippe's woede en de hilariteit der zaal opwekten. De een door zeer expressief te gaan slapen, de ander door een, door samenwerking van grime en natuur verkregen gezicht in de meest verschrikkelijke plooiën te trekken.

Na afloop werd door velen nog eenige uren genoeglijk gedanst.

A.

Carroussel.

Een vrije heldere verlichting, een manège die zich in de feesttooi niet herkende, de keur van Delft's burgerij op de groote en bescheidener wezens op de kleine tribune, hiermee ziet men de begrijpelijke omgeving van de uitvoering. En deze zelf mag zeker geslaagd genoemd worden, waartoe behalve de meewerkende krachten ook het clownvolk als afwisseling zijn opvrolijkend aandeel aanbracht.

Na de snoezige entrée-manoeuvre van de acht (was dit aantal geheel volledig?) eerstejaars, voor de korte oefentijd verdienstelijk, werden we direct al vergast op de kunsttoeren van een „voltige”. De quadrille, die uit de aard der zaak

DELFT IN DE GROOTE PERS.

Overgenomen uit „Pak me mee“.

minder amusant is, verliep goed, en daarop volgde een springnummer waaraan de piqueur zelf meedeed en waarbij een keurig gedekte disch een der hindernissen uitmaakte.

Maar nummer 5 was het nummer; het rijden met zes paarden twee aan twee, allen gemend door een jockey, staande op de achtersten. Den bewerker van deze prestatie, komt welverdiende lof toe. En na de pauze, tijdens welke ons onder de kostelijke schare officieel genoodigden een goede ontvangst was bereid, kon natuurlijk niets evenaren aan het laatste knal-effect, hoewel de troika en de manoeuvre à la flèche niet zonder verdienste genoemd mogen worden, het tweede nummer het voorrijden van den Argentijner door den eigenaar der manége voor een fijn liefhebber van rijkunst zijn bekoring niet gemist zal hebben en de entrée-comique waarlijk nieuwe genieën op clowngebied deden ontdekken.

Jammer was het dat tijdens de slot-manoeuve, door acht heeren gereden een aanzienlijk gedeelte van het publiek zich weghaastte om de onverbiddelijke trein of tram te halen.

Ondanks de natuurlijk nooit geheel wegblijvende kleine vergissingen, waarbij enkele malen de heer Ebeling als een zeer handig redder opviel, moet ik nogmaals vermelden, dat de uitvoering als geheel zeer geslaagd was. De piqueur kreeg als dank voor zijn leiding, zooals ieder al zal begrijpen een krans.

I.

De onderlinge wedstrijd der D. S. A. F. V., van 2, 3 en 4 April '17.

De steeds duurder wordende materialen zijn zeer zeker een der redenen, dat er minder aan de fotografie wordt gedaan en ook minder nieuwe procédés worden geprobeerd.

Maar wat nu te zeggen van een onderlinge wedstrijd, die lang van te voren is uitgeschreven en waarvan de inzendingstermijn nog met een maand verlengd is, en waaraan slechts vijf leden deelnemen met een totaal van 26 inzendingen.

Bij de groenenwedstrijd in September j.l. gehouden, waren er ruim 30 deelnemers. Het bestuur heeft zich toen de moeite getroost achter op elke foto een opbouwende kritiek te schrijven met een opwekking erbij voor de komende onderlinge wedstrijd. Het resultaat was nu dat er twee eerste-jaars hebben ingezonden. Drukte voor examens is voor hen toch geen excuus.

Nu wat de tentoonstelling zelf betreft.

De inzendingen waren verdeeld in de volgende groepen. Landschappen, portretten, genre-opnamen en stillevens, terwijl er buiten mededinging waren ingezonden vier foto's van technische werken.

De totaal-indruk was zeer matig. De beste foto in de eerste groep was wel eene voorstevan van een schip in een gracht met als achtergrond eenige oud-Hollandsche huizen.

De opzet was goed, eenvoudig gehouden en toch smaakvol; goed in de tint bij de foto. De tweede prijs werd toegekend aan een Veluwe-landschap, waarbij de bruine tint de stemming zeer verhoogde.

Als derde noemen we een varende zeilscheepje waarin echter te weinig gaug werd uitgedrukt. Ook zagen we nog een hoek van een oud bruggetje dat wel eenige goede qualiteiten had en een groep dennen aan de zoom van een ven met een mooie lucht. De boomen leken echter als vast aan den achtergrond waardoor de perspectief verloren ging.

Een groep lossende schapen vertoonde wel aardige actie, doch door gebrek aan voorgrond voldeed ze niet.

Eenige alpengezichten muntten uit door hardheid en doode luchten, terwijl ze opgeplakt waren op uniforme koopcartonnetjes. Wanneer zal men toch eens leeren zich groote vellen opzetpapier aan te schaffen en dit op eigen formaat te snijden.

Als beste portret kan genoemd worden een energieke mannenkop. De afwerking met een zwarte lijst gaf een prettigen indruk. Verder zagen we een profiel van houding en belichting origineel; en een meisjesfiguur tegen te drukke achtergrond.

Als eenigste genre was er een tegenlicht-opname aan zee van achter de rug eener jonge dame genomen.

Bij de stillevens hadden we veel goeds op te merken, vooral wat uitbeelding van materie betreft. Echter getuigde de groepeerling nog van een zoeken. Zoo stonden zeer uiteenloopende voorwerpen naast elkaar; als een granaat, wijnflesch en kandelaar.

Daarentegen waren een bloemenvaas en druiven in een witte schaal in goede combinatie weergegeven. Het geheel was echter te gedrongen.

Eenige dalia's met eikenloof in een Japansche vaas voldeden niet, hoewel de vaas goed genoemd kan worden, dat de bloemen absoluut niet uitkwamen tegen de achtergrond.

In het algemeen kan nog opgemerkt worden dat in het vervolg de inzenders meer hun aandacht moeten wijden aan nettere afwerking, wat de foto's altijd ten goede komt.

X.

VEREENIGINGSLEVEN.

Mijnbouwkundige Vereeniging.

Donderdag 29 Maart hield Prof. R. W. v. d. Veen, m.i. een lezing over „Een en ander uit Argentinië“ Spr. begon met eenige lichtbeelden te laten zien der laatste havens die men op reis daarheen aandoet, zooals die van Rio de Janeiro, Santos en 't snelgroeiende Buenos Ayres, deze stad der schoone luchten is de grootste van 't Zuidelijk halfmond. Hierna gaf spr. een algemeen overzicht van de geschiedenis van Argentinië. In 1508 ontdekt kwam 't eerst geheel onder Spaanschen invloed en bleef dit bijna drie honderd jaar. Toen in 1806 trachtten de Engelschen er voet te krijgen, doch werden er door de Argentijnen zelf uitgeworpen. Hierdoor ontwaakte het nationaliteitsgevoel en in 1810 verkreeg het rijk zijn vrijheid. In 1863 werd Samiento president en onder zijn bestuur moderniseerde het land zich meer en meer. Veertien jaar later begonnen de Argentijnen van hun groote, voorraden uit te voeren, een uitvoer die spoedig zeer groote afmetingen aannam, bv. van graan en vleesch. Door de dunne bevolking heeft 't grootgrondbezit zich zeer ontwikkeld.

Hierna gaf spr. een korte beschrijving van de Cordilleras de Los Andes, de natuurlijke grenslijn tusschen Chili en Argentinië. Toch leverde de grensregeling tusschen beide staten nog verscheidene moeilijkheden, die echter door bemiddeling van Edward VII en de Ver. Staten opgelost werden.

Na de bespreking van 't reusachtig stroomgebied der groote rivieren: de Uruguay, Salado, Parana en Paraguay, die door de breede La Plata in zee uitmonden, gaf spr. een geologisch overzicht. Dit moest echter nog onvolkomen zijn, want door 't overheerschende landbouwbedrijf was er voor 't geolog. onderzoek niet zooveel enthousiasme in Argentinië, zoodat men niet zooals aan de Chileensche kant een verdeling in vier zônes kan geven, volgens de ertsvorming; nml. 1° de ertszone, 2° de zilverzône, 3° de zône der zilver loodglans en zinkblende en 4° de steriele zône. Ook gaat de mijnexploitatie vooral door transportbezwaren met veel moeilijkheden gepaard. Er zijn verscheidene loodglans winningen (zilverhoudend).

Na dit algemeen overzicht vertelde spr. van zijn reis dwars door Argentinië van Buenos Ayres naar Chilecito over Cordua, gelegen aan de voet van 't uit oude archenische gesteente opgebouwde gebergte van Cordua. Tegenwoordig wordt Cordua druk als Kurort bezocht. Op de eindeloze, dikwijls met zoutkorstjes bedekte Pampa's groeit niets. Dit zijn de voorloopers van de zoutsteppen, die zich tot 4000 M. boven de zeeoppervlakte uitstrekken. De zon tovert hier de schitterendste winterlandschappen. Na 44 uur sporens bereikt men Chilecito bij de Zwarte- en Roode Sneeuwberg, waarvan de laatste nog niet geheel beklommen is. De rest van de reis naar de mijn moest te paard worden afgelegd over zand en steenwegen, langs bouwvelden en langs woeste-

nijen. Hiervan, zoowel als van enkele te passeeren dorpjes liet spr. verscheidene plaatjes zien.

Hierna gaf spreker een korte beschrijving van de smelterij en de mijn, die eerst geheel door ondeskundigen geëxploiteerd werd. Alles, 't hout, de erts en de benodigde kalksteen moest hier door muilezels naar de smelterij vervoerd worden. Na de samenstelling van de erts, de toe te voegen charge en de achterblijvende slak genoemd te hebben, toonde spr. door een overzicht der kosten aan, de onmogelijkheid om zoo'n klein bedrijf aldaar renderend te maken.

Tôt slot van zijn lezing vertelde spr. nog, toegelicht met lichtbeelden, allerlei bijzonderheden van 't bedrijf, en merkwaardigheden van 't volk.

A.

Alg. Ned. Verbond Stud. Afd. Delft.

DE LEZING VAN RENÉ DE CLERQ.

't Is een voldoening te kunnen vermelden, dat de opkomst, ook van studenten, op de lezing van den Vlaamschen dichter zeer bevredigend was.

't Was een avond, die veel genot opleverde en die ons slechts kon doen betreuren, dat niet veel meer dergelijke bijeenkomsten af en toe de Delftenaren er aan herinneren, hoe mooi 't leven is. Het bestaan in de moderne maatschappij is vaak zoo rimpelloos, zoo vrij van iedere heftige beroering, van ieder grootsch gevoel, dat men zijn weezin niet dan uit sleur meester wordt. Soms echter voelt men zich een oogenblik als opgeheven uit de diepten van 't dagelijksch gedoe. Het kan zijn bij een mooi tooneelstuk, bij ontroeren te muziek, bij de aanschouwing van een natuurtafereel, bij de geboorte van een ideaal. Dat zijn de onvergetelijke oogenblikken in ons leven, dat zijn de oogenblikken waarin we waarlijk gelukkig zijn. Zulk een oogenblik heeft ons René de Clercq bezorgd.

Deze aantrekkelijke Vlaming met zijn sprekende oogen, die nu zongen van liefde, dan klaagden van nood of vlamden van geestdrift, heeft ons van zijn leven verteld en daarbij, als toevallig, zijn gedichten aan ons voorgedragen.

Hij zei het zoo kernachtig. Een dichter zoekt niet naar zijn gedichten. Ze komen van zelf in hem op, onweersstaanbaar. Er zijn liedjes, die altijd in de lucht gezwefd hebben, die ieder voelde, maar niemand kon grijpen. Tot een toeval ze den mensch bewust deed worden, hem a. h. w. een licht deed opgaan. Zulke liedjes zijn de poëzie der eenwen. Ze kunnen niet vergaan, duiken steeds weer op, maar worden nooit gemaakt.

Ter voltooiing nog een schets van 's dichters leven. Hij is afkomstig uit 't dorpje Deerlijk in de buurt van Kortrijk, de streek die vele Vlaamsche schrijvers (Gezelle, Streuvels enz.) voortbracht. Hij maakte deel uit van een groot gezin. Zijn vader was touwslager. Diens opgewektheid is hem steeds een voorbeeld gebleven.

Hij studeerde aan de Gentsche hoogeschool, waar hij den bizonderen invloed onderging van Paul Fredericq, die hem wees op den eenvoud als kenmerk van 't ware en van Hugo Verriest, die aan zijn colleges steeds een groote bezieling wist mee te deelen. In dezen tijd knoopte hij vriendschap aan met Karel van de Woestijne en Herman Teirlinck, die echter geen van beiden hun studies volbrachten.

Zijn eerste dichtwerk draagt den stempel van Gezelle's natuurbeschouwingen. Daarna maakt hij kennis met de dochter van een smid, vader Eligius. En weldra wordt zij het middelpunt van zijn gedachten en gedichten. 't Schalksche „Ring-king” is een der eerste uitingen in deze richting.

In dien tijd en ook in zijn eerste huwelijksjaren is hij zeer gelukkig. Verschillende gedichten teekenen den geest van het huisgezin, waarin vrolijkheid van hart en eenvoud van gemoed den toon aangeven.

Nu komt echter een zorgelijke tijd. Zijn vrouw sterft, de kinderen vinden een plaats bij bloedverwanten, hij zelf gaat naar de stad en maakt daar kennis met de maatschappelijke misstanden, die hem een nieuwe reeks van pennevruchten ontlokken, waarin zijn terneergedrukte persoon zich lucht geeft.

Ook ontwaakt nu in hem 't nationaal gevoel. Hij wijdt zijn werk aan Vlaanderen en zijn arm, zwoegend volk, gebukt onder den vloek der miskenning.

Dan breekt de groote oorlog uit. Hij trekt naar ons land met zijn kinderen en hertrouwt met de zuster van zijn eerste vrouw. In dezen tijd treft hem de straf voor zijn aktivisme. Heilig is zijn verontwaardiging over deze gebeurtenis, maar uitdrukkelijk verklaart hij, dat geen persoonlijke krenking hem ooit zal kunnen afbrengen van zijn vaste ideaal: 't bestwil van zijn volk.

Zijn koning heeft ondanks alles zijn volle vertrouwen. 't Kan diens wil niet zijn, dat hem onrecht geschiedde. En

reeds droomt de dichter van den blijden terugkeer van zijn vorst in een hersteld België, waarin eindelijk een vrij Vlaanderen!

Allen, die René de Clercq hebben gehoord, zullen gevoeld hebben, dat hier sprak een mensch in den waren zin des woords.

C. S.

Interakademiale wedstrijd te Amsterdam, ter gelegenheid van het 3e lustrum van de A. S. S. G. V. „T.H.O.R.”.

Ook aan „Odin” was gevraagd om aan deze wedstrijden mee te doen, en „Odin” is gegaan, zoowel voor schermen op floret, degen en sabel als voor gymnastiek.

Dat „Odin” voor schermen zou uitkomen, stond al lang vast. Maar dat „Odin” ook menschen voor gymnastiek zou uitzenden was eerst wel vastgesteld, doch hoe meer de wedstrijden naderden, des te twijfelachtiger werd het. Want „Odin” was immers pas 3 weken vóór de wedstrijden (wat een verademing bracht 't onder ons deelnemers, toen ze nog een week werden uitgesteld) aan *turnen onder leiding van een instrukteur* begonnen.

Dat „Odin” eindelijk weer een beroepsleider voor gymnastiek heeft, is te danken aan de 20 handteekeningen van leden op de oproepingslijst en aan de 8 nieuwe leden, die zich *allen* opgaven als gymnastiekbeoefenaars.

Helaas, hoeveel van die 28 enthousiasten vertoonden zich op „Odin's” turnavonden!

O, gij lakschen, toont 't nu nog of anders 't volgend jaar, dat gij ook daadwerkelijk wilt medewerken aan den bloei van „Odin”, mede strekkend tot heil van Uw eigen lichamelijk welzijn!

Komt ook nu nog op „Odin's” avonden, Dinsdags en Donderdags, waar wij dan onder elkaar zullen werken en schermen. Wil „Odin” 't volgende jaar op denzelfden voet doorgaan, en vroeger beginnen met een leider dan moeten er meer leden komen.

Komt ouderen dan eerste-jaars, van waar toch jullie lakschheid? Is er onder ons 600 corpsleden (waarvan slechts ± 120 „Odin”-lid zijn), dan heelemaal geen behoefte aan lichamelijke ontwikkeling en ontspanning in den winter, behalve dan 't roeien, voetballen, hockeyen, dat enkelen nog doen? Gelukkig bestaat er nog een kleine, maar stevige kern van „Odin”-leden, die gevormd wordt door enkele trouwe schermers en een 7 à 8-tal turners, die met werkelijk echt enthousiasme de heerlijke, schoone gymnastiek beoefenen.

Uit dit 8-tal is dan een 5-tal bij elkaar geflanst, dat „Odin” in Amsterdam moest vertegenwoordigen. Ik zeg bij elkaar *geflanst*, want 't waren volstrekt niet de 5 beste turners uit „Odin”, die gegaan zijn. Ook de samenstelling van dit 5-tal is bijna van dag tot dag aan wisseling onderhevig geweest, vanwege allerlei zeer ongelukkig treffende toevalligheden.

Dat onder dit alles de spanning onder de medewerkenden groot was, of er nog gegaan zou worden ja of neen, laat zich begrijpen. En dat ze 't toch met lust en opoffering van rust en genoegens steeds hebben volgehouden, 't gaan kloek hebben doorgezet, daarvoor hebben de eerste-jaartjes, (die anders dikwijls zoo wispelturig zijn) wel een pluimpje verdiend. Maar dat er in Amsterdam op turngebied door „Odin” een niet àl te belachelijk figuur is geslagen. (Delft behaalde voor gymnastiek als gemiddeld cijfer een 6, tegen Utrecht $8\frac{1}{2}$ en Leiden $9\frac{1}{2}$), is zeker ook voor een groot deel te danken aan den heer Van Nieuwenhuizen, onzen turnleider, die moeite nog tijd heeft gespaard om met ons te oefenen, onvermoeid en steeds met dezelfde opgewektheid en lust ons voorwerkte!

Hij heeft er van gemaakt, wat er van ons troepje in een kleine week tijds te maken was, en verschaftte aan de moedeloozen op den wedstrijd nog menig zedelijk steuntje. Aan hem bij dezen openlijk onzen dank!

Zooals ik zei, Delft had gemiddeld 6; 't was dus wel niet onvoldoende, maar erg fraai is 't zeker niet! Laten we hopen een volgend jaar beter, en dat kan als met hetzelfde enthousiasme van nu wordt voort gegaan en dadelijk na den groentijd weer met oefenen wordt begonnen en.... met meerdere krachten!

Tenslotte nog een en ander over de feestelijkheden. Volmondig kunnen we zeggen: de ontvangst was zeer hartelijk.

Tusschen de wedstrijden hadden we een lunch op de Amsterdamsche studenten kroeg N. I. A., waar ieder voor zichzelf maar zijn twaalf-uurtje moest bestellen, wat echter bleek geheel op kosten van „T. H. O. R.” te gaan. Vanwege de niet al te vlotte bediening, voornl. door gebrek aan personeel, is 't echter niet aan allen gelukt voldoende gevoed weer naar den middagwedstrijd te tijgen, doch wij „Odin”-

mensen hebben 't door de vriendelijke belangstelling van een „Thor”lid nog betrekkelijk goed getroffen.

't Bitteruurtje, met of zonder bitter, aan de deelnemers en afgevaardigden aangeboden door 't bestuur van N. I. A., 's middags op de kroeg verliep allergenoeglijkst. De stemming begon steeds hooger te stijgen, tot zij 't toppunt bereikte aan 't keurige diner, ons door „T. H. O. R.” aangeboden. Gesmuld is er en van heerlijke wijnen genoten, die weer zoo verrukkelijk smaakten na de ontzegging gedurende den train-tijd. En er werd natuurlijk ook gespeecht. Hierbij werden „Odin's” dankgevoelens voor de buitengewone gastvrijheid van „T. H. O. R.” vertolkt door Mollinger, als oudste der Delftsche deelnemers. Want „Odin” had ook hierin pech: zijn voorzitter bleek, des Zondagsavonds vóór de wedstrijden pas, door ongesteldheid niet in staat „Odin” te vertegenwoordigen, de secretaris was reeds ziek en de rest der bestuursleden waren op 't laatste oogenblik niet meer te bereiken. Ondanks deze „treurige” omstandigheden is alles nog goed van stapel geloopt, en kunnen wij met genoegen terugzien op een gezelligen dag in Amsterdam bij „T. H. O. R.” op bezoek!

En „Odin” heeft zijn best gedaan om, zoo goed en zoo kwaad als 't ging, de slechte figuren op de laatste 2 inter-akademialen weer een weinig uit te wisselen.

A. M. KNOTTNERUS.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Hooggeachte Redactie, ge zult me voor eeuwig verplichten, Als met een stille wenk ge mij van advies nu wilt dienen. Zal 'k m'n S. W. aandelen verkopen tans, of nog wat wachten? Staan ze nu op z'n hoogst, is de stroom van gedachten,

Weer aan 't verlopen, of wordt het een zondvloed, die nog
gedichten,
vele nummers

Zal doen gevoelen z'n invloed, en met de publieke opinie
Zal doen stijgen de aandeelenkoers, die sinds lang onder pari
Nu merkwaardigerwijs weer wat oploopt en mij m'n papiertjes
Weer met welgevallen doet aanzien na jaren van wanhoop.
Eindelijk krijg 'k dan wat kans om ook O. W. te gaan maken
Dank zij Oom Karel's brieven leer 'k weldra hoe mij te
gedragen

En dan doe ik wat nu niet zal gaan ('t is de derdigste
Maart nu)

'k Stuur dan een fijne fles Vermouth aan „Papoe” bij wijze
van brandstof.

Vriend Kakkadorus, de eeuwige sjach'raar, (hij vraagt nu
bij voorbeeld

Voor z'n fles, z'n geluk noemt hij dat, een portretje van Papoe
Ook een bewijs van koopmansgeest, maar niet de gewenste)
Vriend Kakkadorus z'n kans is verkeken en 't Engelse rijmpje
„Giving too little and asking too much” heeft weer een
nieuw voorbeeld.

Maar daar zie ik opeens dat uw volgend nummer pas uitkomt
Drie en twintig April, en dan is 't gelukkig weer zomer:
Kachel noch Vermouth meer nodig, en..... mijn O. W.
komt te laat dus

Voor het edele doel, wees vlug dus, Geachte Redactie,
Met uw stille wenk, dan kan ik gerust speculeeren.

En..... nu onmidd'lik die Vermouth bestellen (het is
gauw weer de eerste).

Vijf en twintig procent van mijn winst, en mijn dank, zij
uw aandeel.
S.

N.S. Als 'k weer eens dronken zal wezen zal 'k ook eens
een weekverslag maken.
S.

Antwoord.

O, gij zoo vreemd in Delft verzezen kunstige dichter,
zijt gij Homerus wellicht, maar aan armoë gelijk aan
een keisteen,

of wel moeten wij zien voor ons oog de woestbaardige Mozes,
dat gij zoo slaat zonder geld uit de rotswand den kost'lijken
vermouth?

Maak dan ons lijden niet grooter, door stilte uit oneindige
hoogmoed.

Gij, ons het eeuwige raadsel, vindt zelf in ons blad
't onbekende,

vraagt naar zijn toekomst en of wel de waarde nog verder
mocht stijgen.

Is het dan nog niet genoeg, dat tot huw'lijksbureau u 't
S. W. dient,

en, onverdroten in eerdorst gij toch naar stéeds meerder
heil jaagt?

vreest gij te matig voldoening van 't loon op den kost'lijken
vermouth,
't geurig dof koperen vocht, dat zoo duid'lijk verfijning van
geest geeft,
Maar vraagt niet aan ons over 't wezen der zwijgende toekomst,
vraagt dit liever uzelf en aan 't loon van den kost'lijken
vermouth.

REDACTIE.

INGEZONDEN.

(Buiten verantwoordelijkheid der Redactie).

Aan den Heer S.

Den laatsten dag voor de Paaschvacantie, was 't niet
Woensdag, werd ik onder het koffiedrinken overvallen door
twee bezoeksters, twee opgewonden meisjes met roode kleuren
en fladderende haren. En ratelen dat ze deden! Vreeselijk.
Ik verstond lang niet alles, wat ze zeiden, en van wat ik
verstond, ben ik het grootste deel weer vergeten, maar het kwam
dan daarop neer, dat er een pakje voor mij bezorgd
was op de Club. Ik begreep niet, waarom ze zich zoo op-
wonden over dat pakje, er wordt zoo dikwijls iets bezorgd.

„Maar”, zeiden ze, „het pak was geadresseerd aan
mevrouw Papoe”. En subiet werd ik aangestoken door
hun enthousiasme en hun verwondering. Een antwoord op
mijn simpel S. W. geschrijf, wat zou dat wel zijn?

We vlogen per fiets naar de Voorstraat en werden met
gejuich binnengehaald.

En wat kwam er uit het geheimzinnige pak: Een groote
flesch Vermouth. Wat een geestige verrassing!

„Zoo neem dit dus zonder vragen” was de laatste regel
uit den brief. Ja, ja dat is makkelijker gezegd dan gedaan,
maar ik zal trachten mijn nieuwsgierigheid te bedwingen.

Omdat de jeremiade over de koude en de kolenmoed niet
veel meer dan fantasiën bevatte, over hoe het had kunnen
zijn, hebben we de wijn maar allemaal met elkaar opge-
dronken. En ondanks de ongewoonte smaakte het uitstekend.

Mijn hartelijken dank, edele gever.

PAPOE.

Aan de meisjes en aan A. M. J. B.

Hoe teleurstellend en hoe weinig aanmoedigend moet het
zijn voor die arme meisjes studenten, als we hun zoo
grappige geestigheden uit het vorige S. W. zoo maar zon-
der nadere bespreking laten voorbij gaan, als we niet nog
eens extra aandikken hoe leuk we het toch wel vonden.

Dit is dan ook het eenig motief, waarom ik voor een
oogenblik wil aannemen of hun geschrijf au sérieux te
nemen is.

Hoe veelbelovend is deze poging, die nog maar een
„zwakke” poging genoemd wordt. Als het „zwakke geslacht”
nu eens zijn zwakte liet varen en het eens energiek pro-
beerde, wat schoons zou er dan niet te voorschijn worden
gebracht.

Als afschrikwekkend voorbeeld voor hen, die nu niet tot
de eerste schrijvers van Nederland zullen gaan behooren
en hier dus geen „jeugdwerken” zullen kunnen ten beste
geven, zien wij hier een reeks min of meer vervelende op-
stelletjes. Voor afzonderlijke bespreking zijn deze te onbe-
langrijk. Alleen zij opgemerkt, dat het gedicht van Lotje
werkelijk heel goed en geestig was, terwijl o.a. het werk
van Papoe om niet geheel en al onwillewend te worden
slechts erg middelmatig is te noemen.

In hoeverre hier iets bereikt is zullen we in 't midden
laten, maar in alle geval zijn we dankbaar voor den vriend
die ons onze feilen toont.

Als explicateur van dit geheel trad onder de ingezonden
stukken M. A. J. B. op, die hier op vaardige wijze ons de
moraal van het vorige trachtte duidelijk te maken.

Als een van de belangrijkste oorzaken van 't niet schrij-
ven der meisjes wordt genoemd 't niet in staat voelen iets
goeds te leveren, dat de moeite waard is gedrukt te worden.

Dit wordt klaarblijkelijk getracht te bewijzen met de serie
onbenullige verhaaltjes uit het eerste blad. Zeker, indien
dit werkelijk de na lang overdenken verkregen resultaten
van de meisjes die probeeren iets goeds te maken is, dan
hoop ik van harte dat ze verder hun pogingen willen staken.
't Ingestuurde zal echter allerminst op deze naam aanspraak
willen maken en vormt veeleerder den indruk zoo even
onder de koffie te zijn opgesteld en zal dan ook niet als
bewijs voor de onmacht der meisjes kunnen gelden. Trou-
wens en Lotje dan. Dit is toch zeker werk waard om
gedrukt te worden waarom, schrijft zij niet meer?

(Zie verder Tweede Blad).

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van 25 APRIL 1917. No. 23.

Verder ben ik het ten eenenmale oneens met A. M. J. B. om liever een S. W. met verslagen alleen te hebben, dan een S. W. waarin ook nog zij het dan middelmatige stukken staan. In 't S. W. moeten we de geest van den tijd kunnen terugvinden en dat is onmogelijk zonder de „middelmatige stukken.”

Hieruit zien we hoe de menschen zijn. Bevredigt het S. W. niet, dan ligt dit aan de menschen zelf en moet daar de fout gezocht worden. 't Weglaten der stukken zou struisvogelpolitiek zijn.

En tenslotte heeft A. M. J. B. haar eischen niet te hoog gesteld?

H.

MUZIEK.

Matthäus-Passion van J. S. Bach.

Uitvoering op 3 April in de Willemskerk te 's Gravenhage.

Der traditie getrouw, gaf de zangvereniging „Excelsior” onder leiding van Johan Schoonderbeek op den 3^{en} April haar jaarlijksche uitvoering van Bach's Passion en gehoord de prestatie's van vroegere jaren kunnen wij constateeren dat de „Haagsche” vereniging haar naam eer aan doet, wel het meest hebben de prachtige solisten bijgedragen om dien avond weer tot den meest ontroerden in dit seizoen te maken. Beginnen we met onze bespreking met de koren, dan leidt dat al dadelijk tot de opmerking, dat de eenheid van het ensemble verbluffend was, vooral daar waar het orkest begeleidde wist Schoonderbeek een prachtig geheel te verkrijgen. Dit geldt vooral voor het laatste koor van het eerste gedeelte, dat prachtig gezongen werd. De A-Capella koralen leidden soms tot een zakking van een halve toon, wat nu niet zoo verschrikkelijk erg is, als de zangers het dan maar unisono doen. Het invallende en er als het ware doorheen gillende jongenskoor liet niet na een geweldigen indruk te maken.

Vermelden we van de solisten het eerst Mevrouw Noorderwier. Het engelreine, bijna bovenaardsche geluid van deze zangeres heeft ons weer buitengewoon ontroerd. Zooals zij de aria „Aus Liebe will mein Heiland sterken” zingt, wij zullen het niet licht vergeten. Trouwens alle hulde ook aan de fluitisten, die hunne partijen prachtig vervulden.

De eerste aria, die de sopraan te zingen heeft (Blute nur du liebes Herz) werd erbarmelijk begeleid. Mevrouw Noorderwier stoorde zich aan niets en gelukkig maar ook, echter kregen wij daardoor twee tempo's en wel als de zangeres zong en als het orkest de melodie overnam. Dit nu was zeer storend en was ongetwijfeld de schuld van den dirigent, die zich naar het tempo, dat de soliste aanneemt, heeft te schikken.

De alt, Jkvr. Repelaer van Driel, kon ons niet altijd bekoren. In het recitativo „Erbarm es Gott” bijv. klonk haar stem veel te zwak tegen het „forte” spelende orkest. Ook in de ontroerende aria „Erbarme dich, mein Gott, um meiner Zähren willen” kon haar stem niet die indruk wekken, die Mevr. De Haas of Ilona Durigo zoo prachtig weten weer te geven. Nu werd de zoo bekende vioolsolo in deze aria ook vrij koud gespeeld. Wie ooit de intense warme wedergave van deze solo door Zimmerman in Amsterdam heeft gehoord, zal zeker getroffen zijn door het vrij ongevoelige spel van dezen violist-solist.

Thom Dewijs zong de Christus-partij, zooals wij dat van hem gewoon zijn. Zijn prachtig basgeluid was weer een ware verrukking om naar te luisteren en ongetwijfeld zullen velen met ons het „Eli, Eli, lama, lama a-sabthani” als een van de schoonste momenten van den avond gevoeld hebben. Jammer was het dat ook bij zijn partij in sommige passages de begeleiding zoo droevig was, in dier mate, dat de strijkers niet allen tegelijk invielen. Wat dat voor effect gaf, kan de lezer zich voorstellen!

Ook de tweede bas Jac. Caro was heerlijk om naar te luisteren. Hij heeft een prachtige meegaande stem, die vooral in de bas-aria „Am Abend als es kühle war” uitkwam.

Dezen avond zou een nog grootere schoonheid gegeven hebben, ware het niet dat de „Evangelist” Paul Schmedes (Tenor) door een lichte verkoudheid telkens oversloeg en daardoor een ontzettende storing in het geheel gaf. Op de generale repetitie was het al zeer hinderlijk, op de uitvoering

was het nog erger, hoewel hij daar gedeeltelijk vervangen werd door een zekere Erie Walden (pseudoniem), die een mooi, week geluid bezit, doch op het oogenblik nog niet krachtig genoeg zingt om zoo'n groote kerkruinte te beheerschen.

Alles en alles toch een avond, waarop veel te genieten was, doch vraagt men mij op den man af: „waar ga je liever naar toe, naar den Haag of Amsterdam”, dan zeg ik onmiddellijk de hoofdstad, zoodat we het volgend jaar met Palmzondag maar weer als vanouds naar de Amstelstad zullen trekken.

C.

NASCHRIFT.

Den Haag blijft toch den Haag, al wordt er een Matthäus-Passion uitgevoerd. Het slotkoor werd besteed om hoeden op te zetten, jassen aan te trekken, terwijl drommen menschen de kerk verlieten; dit juist zoo sublieme koor als uitsmijter te beschouwen is weer iets typisch Haagsch. „Mosten ze in Amsterdam eens probeeren.”

Donderdag j.l. een pracht-opvoering van de Tannhäuser door de Ned. Opera, waarover in een volgend S. W. meer.

Bladvulling.

TWEE AARDIGE BEELDEN.

In de rede op den Corps-Diës door den Senaatspraeses gehouden, wordt het Corps vergeleken met een beek, die rustig en zeker haar wateren voortstuwt, ook bij storm en onweer.

Ondanks de duidelijke overdreven poging tot ophemelen, geeft dit beeld toch de toestand wel eenigszins weer. Er is moeilijk iets meer passiefs, iets meer onbewusts te bedenken dan een over kleine kiezelsteentjes voortsukkelende beek.

Den volgenden dag tijdens het Collation wist men den toestand evenwel nog mooier uit te beelden. Daar werd, hoewel eigenlijk bij vergissing corps en kroeg vergeleken als een slak in zijn huisje. Maar het is een ingenieuze vergissing, dit moet gezegd worden.

HET KOOR DER DELFTSCHE POETEN:

O, Lotje, je maakt me verlegen!

J. H. Speenhoff.

MEJUFFROUW MEISJESSTUDENTE No. 9,

(Zie vorig S.W.)

Waar U uw lust tot nonsens schrijven uitgevierd hebt en verstandig begint te worden, verbaast het ons dat U niet doorgegaan bent en zoo tot de conclusie kwam, dat 10% der meisjes, dus 0.8 meisje in het S.W. schrijft. Ja, juffrouw, van zoo'n onvolkomen meisje, men zou haast zeggen: van zoo'n kip zonder kop, daarvan kan men ook niet verwachten, dat zij veel in 't S.W. schrijft.

UIT DE PERS.

„Nieuwe Rotterdamsche Courant”, Ochtendblad A, 19 April 1917, uit „Oorlogsallerlei” van den Berlijnschen correspondent:

.... Nu ik toch aan het aanhalen ben, zal ik nog een bericht uit een Berlijnsch blad vertalen, dat alleen een zeer verstokt gemoed nog lachwekkend kan noemen. Het is een bittere herinnering aan het oude Duitschland op zijn smalst — dat dus nog niet is uitgestorven. Het is het verslag van een vergadering van een bond van studentencorpsen over de „Mensur”, het beruchte studentenduel. Met schrik verneemt men, dat zelfs de oorlog dit voorloopig niet heeft kunnen uitroeien. Men hoore, wat „de hoop der natie” daarover besloten heeft.

„Het jaarlijksch congres van de Deutsche Landsmannschaft (Coburger L. C.), dat op den eersten en tweeden Paaschdag, druk bezocht, plaats vond, hield zich voornamelijk bezig met de kwestie, hoe men het corpsleven, na den vrede, aan de veranderde tijdsomstandigheden moest aanpassen. De Coburger L. C. staat op het standpunt der „Bestimmungsmensuren” waarop haar organisatie in hoofdzaak is opgebouwd. Deze zullen principieel worden gehandhaafd. Men besloot echter *de in den oorlog verminkte leden*, die niet meer met het blanke wapen konden opkomen, van hun verplichting om mensuren uit te vechten, te ontslaan. Ook

zullen geen principieele bezwaren worden gemaakt tegen het opnemen van in den oorlog verminkten als lid. Eveneens zullen studenten, die aan den oorlog hebben deelgenomen, en weliswaar niet verminkt zijn, maar natuurlijk door den langen duur van den oorlog met hun studie zeer achterop gekomen zijn, al naar omstandigheden, vrij worden gesteld van de mensuur, *of slechts tot drie vechtpartijen verplicht zijn*".

Ik moet bekennen, dat ik een oogenblik dacht, dat een buitengewoon kwaadaardig vijand van de studentencorpsen „die op den grondslag van het duel zijn opgebouwd”, dit bericht verzonden had. Er zijn menschen, bij wie geen genezing mogelijk is. Misschien echter is dit heele congres niets anders geweest dan een „messe noire” van, door een wild studentenleven uit het evenwicht geraakte, mannen, die in een orge van ruwe fantasiën afscheid namen van den „goeden, ouden tijd”, waarmede het na den oorlog wel voorgoed uit zal zijn. Want men moet niet vergeten, dat de heele macht van deze *corpsen* erop berustte, dat vele hooge ambtenaren hun weg slechts vonden, steunende op de connecties uit hun studentenverenigingen. Als het „vrije baan voor alle bekwamen” van den rijkskanselier waarheid wordt, dan zal niemand, om vooruit te komen, zijn bloed en de ongeschondenheid van zijn trekken, nog hebben op te offeren, terwille van een vooroordeel, welks edele achtergrond ten duidelijkste uit het bovenstaande berichtje spreekt.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Begin van colleges en oefeningen.

De hoogleeraar Dr. W. A. Versluys is verhinderd, wegens ongesteldheid, voorloopig College te geven.

Uitstel van opkomst onder de wapenen.

Bij verzoekschriften van studenten aan de Technische Hoogeschool aan Zijne Excellentie den Minister van Oorlog tot het verkrijgen van uitstel van eerste opkomst onder de

FEUILLETON.

Het Nederlandsch Studenten-Congres.

Enthousiasme is een schoone zaak. Schoon is het vuur van een groote gedachte, schoon is het enthousiasme van een overwinnend of van een ter landsverdediging optrekend volk, de vaderlandsliefde van een Belg, en prachtig om te aanschouwen moet zijn het vuur der Franschen, terwijl ook door ons Nederlanders de eerste dagen van den oorlog niet vergeten zullen worden.

En waar deze levende liefde voor iets groots reeds op zichzelf mooi om te doorleven en te zien is, hoe geweldig moet zij in waarde stijgen, wanneer tot doelwit zoo iets kostelijks gesteld is als dat, waar naar dit congres streefde, namelijk: haar zelf, dus enthousiasme over enthousiasme zelf. Lezers, het was waarlijk overweldigend. Welk ongemeen samentreffen ook: de Nederlander en enthousiasme, beide bedoeld en voorop gezet! Als zoodanig maar ook niet zonder meer.

Want onze saamhoorigheid moest worden versterkt, en wij zouden ons iets bijbrengen van de grooten tijd en haar gebeurtenissen, met opgewondenheid zouden wij van uit onze slof in de stoute schoenen schieten, het koel gebiedend oog van de plicht aanzien, maar buiten het karakter van de Groot-Nederlandsche beweging blijven.

Opdat ieder die durft, het gewichtige in dezen beknopt onder de oogen kan zien, zal ik het voorwoord van het congres-programma maar aanhalen:

„Heden en toekomst leggen aan hen, die in dezen tijd geboren worden, vele plichten op.”

„Laat ook de studentenwereld dit beseffen, zich bewust worden van wat er óm haar geschiedt en vóór haar wacht en bestrijden de traagheid en lijdelijkheid die onder haar voortwoekert”, O, zoo!

„Dit Congres bedoelt verder niets.”

De laatste regel is zeer belangrijk, ja waarschijnlijk van het meeste belang, wanneer men in deze zin „niets” als iets positiefs opvat.

Met ons tweeën waren mijn metgezel en ik 'smorgens naar Utrecht gespoord, voldoende voorzien van het genoemde vooropgezet enthousiasme en geleend geld. Terwijl het laatste

wapenen moet eene verklaring van den Rector-Magnificus worden gevoegd. Zulk een verklaring kan schriftelijk bij den rector worden aangevraagd.

In deze aanvraag moet worden vermeld:

- 1°. het studievak en het studiejaar;
- 2°. het jaar waarin men het eerst als student werd ingeschreven.
- 3°. de examens of de tentamens waarvoor men zich voorbereidt en de tijd waarop men deze denkt af te leggen.

In verband met het groote getal der aanvragers is het den Rector niet mogelijk allen mondeling te woord te staan.

Studieverlof.

De aanvragen om advies op verzoekschriften van studenten aan de Technische Hoogeschool aan de militaire overheid (c.q. aan Zijne Excellentie den Minister van Oorlog) tot het verkrijgen van studieverlof moeten schriftelijk gericht worden aan het College van Rector-Magnificus en Assessoren.

In verband met het groote getal der aanvragers is het den Rector niet mogelijk allen mondeling te woord te staan

Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde.

De Voorzitter van de Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-examen voor Civiel-ingenieur, dat zal worden afgenomen in Juni 1917, zich hiervoor schriftelijk hebben aan te melden bij den Secretaris der Afdeeling, prof. C. K. Visser, c.i. voor den 10 Mei 1917.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar in de Technische Boekhandel van J. Waltman Jr. te Delft.

al minderde, steeg het eerste; alles scheen voor onze oogen naar de groote samenkomst gericht. Onder de dom, die uit louter studenten uit zijn klokken zong (geheel verkeerdelijk ook het Delftsche Corpslied), zoo besloten we. zouden wij eerst recht in vuur komen, om in waardige toestand op de plek van bestemming, de kapittelzaal te belanden. In de kloostergang troffen wij, kan het mooier, de beide hoogste waardigheidsbekleeders uit ons Delftsche Corps aan, ook in opgewonden toestand (maar officieus). Als men zich de groote figuren van hen voor den geest roept, men zal zich den indruk kunnen voorstellen, die wij hier kregen. Eenige vlugge orde-commissarissen, zich uitstekend oefenend in de houding van kellner, waren druk van zenuwachtigheid in de weer, daarbij ondersteund door de kalme secretaris van het congres, die de nog steeds aanhoudende stroom van deelnemers aan kaarten hielp.

Om half drie zou de zaak beginnen, en om half drie zat de schare bij elkaar, trillend van congresslust. Het strijkje de Louter — och vergeef mij deze lachwekkende vergissing; deze spreker was ook immers op het bepaalde tijdstip niet aanwezig — ik meen dan, het tzigane strijkje dat van twee uur tot den aanvang ter opluistering zou dienen, bleef helaas uit.

En het congres begon, ingeluid door het broederlijk zingen van het Io Vivat! en het Wilhelmus. Van nu af aan evenwel was het vooropgezet en werkelijk enthousiasme achtergezet en kwam volledige ergernis in de plaats. Zelfs de meest cynische aanwezige zal zich nog teleurgesteld gevoeld hebben, zelfs de hoogststaande meest menschlievende democraat zou zich hierbij geërgerd hebben. De kudde zong niet, de kudde blaatte, zeer schuchter als een troep schapen in een groote stad. Niet, dat hiervan het weinig omschreven doel van de bijeenkomst de oorzaak geweest zou zijn. Dit doet er niets aan af. Men zingt altijd deze twee liederen al met tenminste eenig meevoelen om henzelf, waar ook. Bovendien, men is toch eenmaal op een congres van studenten bijeen. Dat een Nederlander wat cynisch nuchter en onverschillig is, kan niet zooveel kwaad, het blijft toch zijn aard, maar dat het zoo erg was en dat hij zich zoo „bescheten” kan voordoen als het meerendeel van deze heeren, was toch niet te verwachten. En dat noemt zich student. Deze troep knorren, deze kellners, *) deze handelsreizigers en deze derde-rangs-

*) Om vitterij te voorkomen zij nog even aangestipt, dat hier natuurlijk niet op het uiterlijk noch kleedij, noch manieren bedoeld is, maar op gedrag.

Delft, 16 April 1917.

Aan de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De Senaat der Technische Hoogeschool betuigt hare bijzondere instemming met de strekking van het voorstel van wet, ingediend door den heer Mr. J. Limburg c.s. tot wijziging van de artikelen 133 en 186f der hooger-onderwijswet.

Volgens de tot dusver bestaande wettelijke voorschriften zijn de oud-leerlingen der hogere burgerscholen met vijfjarigen cursus, die het eindexamen met goed gevolg hebben afgelegd en die hooger onderwijs wenschen te gaan volgen, hetzij aan de Technische Hoogeschool, hetzij aan een der Universiteiten in de faculteit der wis- en natuurkunde of in die der geneeskunde, niet vrij in hunne keuze, omdat het verkregen getuigschrift hen wel toelaat tot de examens aan de Technische Hoogeschool, doch niet tot die aan de Universiteiten. Het gevolg hiervan is, dat een aantal van hen, die zich het meest aangetrokken zouden gevoelen tot de studie aan de Universiteit, toch naar de Technische Hoogeschool gaan, hetgeen voor de meesten hunner tot groote teleurstelling gedurende de studie en dikwijls voor het geheele leven leidt. Zelfs bij degenen, die bij het verlaten der hogere burgerschool meenen den noodigen aanleg voor de ingenieurswetenschappen te bezitten, komt het herhaaldelijk voor, dat na korter of langer verblijf te Delft blijkt, dat de studie aldaar onoverkomelijke bezwaren voor hen oplevert, omdat zij wel bijzonderen aanleg bezitten voor de exacte wetenschappen, doch niet voor de toepassingen daarvan op de techniek.

Het aantal van deze studenten, die eigenlijk niet op de Technische Hoogeschool thuis behooren, doch bijzonderen aanleg kunnen bezitten voor de studie in een der genoemde faculteiten van de Universiteit, is vrij belangrijk. Het daaruit voortvloeiende nadeel betreft niet alleen deze studenten zelve, doch het veroorzaakt ook verdere bezwaren bij het onderwijs; want deze studenten vereischen uit den aard der zaak zeer veel hulp van de betrokken hoogleraren, lectoren en assistenten, gedeeltelijk ten koste van het persoonlijk onderwijs aan de anderen met beteren technischen aanleg.

De Senaat zou het een grooten vooruitgang achten, indien de bezitter van een getuigschrift van voldoende afgelegd eindexamen der hogere burgerscholen met vijfjarigen cursus

kantoorclerken, minder dan boerenpummels komen „als zoodanig” op een Algemeen Nederlandsch Studenten-Congres om de Nederlandsche student uit te hangen, zij, waarvan enkele zich den tijd lieten passeeren met het aantal aanwezigen te tellen en waaronder er één zelfs de domme moed had door applaudiseeren zijn straatjongensbioscoopgeest te uiten, toen de hinderlijke fotograaf even zitten te blijven vroeg, om al dat fraais te „kieken”.

Nos jungit amicitia et vinum praebet gaudia! Wel ja, ga je gang.

Bovendien zou men toch zoo oogenschijnlijk denken, dat voor niet corpsleden een algemeene bijeenkomst werkelijk van groot belang is.

En nu het congres verder zelf? Behalve dat dan de stemming gelijk natte koek leek, was ook de rest niet zeer indrukwekkend, evenmin interessant. De regeling bleek bovendien abominabel slecht te zijn, getuige het absoluut in het water vallen van het cabaret op den avond van de eerste dag. Van de geheele waarschijnlijk imaginaire opzet was alleen, zooals van zelf spreekt ter opluistering dienend (niet op luistering berekend) valsch spelend tzigane-strijkje aanwezig.

Eén lichtpunt echter. Niet de drie hooggeleerde sprekers, hoewel een van hen het karakteristieke ouderwetsche mannetje het ons wel zeer gemakkelijk maakte door steeds juist zoolang hij sprak met zijn vingers de lessenaar te betokkelen en een ander met liefelijk stemgeluid het tegenwoordige studentenleven prees ten opzichte van dat van vroeger, niet de uitvoering van de studentenzangv. „Loers lied”, al was hier voor het noodige amusement gezorgd door Liszt in eigen persoon als dirigent en een dronken student te engageeren, noch ook de deputatie van Indië Weerbaar, maar het ééne lichtpunt was en bleef de rede van Jonkman, oud-rector van het Utrechtsche Corps, over de feiten van de Nederlandsche studentenwereld. De bezieling waarmee hij sprak, de vaste richting van zijn ideeën en daarmee de houvast die men aan zijn speech had, maakte dat hij de eenige was, die indruk achter liet. Of de tijd voor de verwikkeling van zijn meening over misschien algeheel afschaffen van drank, over het hooger stellen van de vrouw, ooit en over het terugkeeren tot één plaatselijke studenten-gemeenschap binnen korten tijd of ooit komen zal, daarop is eerder een betwijfelend dan een bevestigend antwoord te geven.

of van een door de wet daarmede gelijkgesteld examen, die hooger onderwijs wenscht te volgen, vrij zoude zijn in de keuze zijner studierichting, hetzij aan de Technische Hoogeschool, hetzij aan de Universiteit in de genoemde faculteiten. Hierdoor zoude tevens worden bereikt, dat studenten aan de Technische Hoogeschool, die zich aanvankelijk bij die keuze mochten hebben vergist ten opzichte van de richting, waarvoor zij den grootsten aanleg bezitten, naar de meer-genoemde faculteiten van de Universiteit kunnen overgaan zonder bezwaren te ontmoeten ten opzichte van het getuigschrift van bekwaamheid tot studie aan de Universiteit.

Dezelfde breede opvatting, die den wetgever aanleiding heeft gegeven in art. 124 der hooger-onderwijswet te bepalen dat de bezitter van het getuigschrift van zoogenaamd eindexamen gymnasium B wordt toegelaten tot de examens aan de Technische Hoogeschool, worde ook gehuldigd ten opzichte van de Universiteiten door in art. 133 de bepaling op te nemen dat het eindexamen der hogere burgerscholen of een door de daarmede gelijkgesteld examen toegang zal verlenen tot de studie in de faculteiten der wis- en natuurkunde of der geneeskunde.

De Senaat der Technische Hoogeschool heeft mitsdien de eer de aanneming van het voorstel van wet van den heer Mr. J. Limburg c.s. met nadruk aan te bevelen.

De Senaat der Technische Hoogeschool,
DIJXHOORN, *Rector-Magnificus*.
L. H. SIERTSEMA, *Secretaris*.

Rijksbeurzen en toelagen buitenlandsche studiereis.

Zij die voor het a. s. studiejaar 1917—1918 in aanmerking wenschen te komen voor toekenning van eene Rijksbeurs of van eene toelage voor eene buitenlandsche studiereis, als bedoeld in art. 38 der Hoogeronderwijswet, worden uitgenoodigd om daarvan te doen blijken bij een op zegel geschreven adres aan den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken met opgaaf van de adressen hunner ouders of voogden, hetwelk vóór 18 Mei a. s. moet zijn ingediend bij den Secretaris van het College van Curatoren te Delft.

Ook van hen, die reeds in het afgelopen studiejaar in

Dat dit congres nu afgezien van het gebrek aan richting als gevolg van de verheven vaagheid van het opzet en doel, waaraan toch zeker een mooi idee ten grondslag ligt, namelijk het willen laten beseffen van het groote, wat evenwel zoo voorop gezet alleen door zeer bijzonderen bewerkstelligd zou kunnen worden *) (zoo van buiten gezien scheen het mij niet toe, dat achter het lollige huil-lach gezicht van den president al het groote van deze tijd in duidelijken vorm verzameld was) een volledig fiasco werd, ligt mede aan de qualiteit der aanwezigen voor een groot gedeelte aan de houding van de corpsleden, die maar schijnen te vinden, dat ze niet op een algemeene bijeenkomst moeten verschijnen en dat er buiten het Corps niets behoef om te gaan. Evenzoo is het niet officieel meewerken van 3 der corpsen absurd, tenminste als zij zich onder de voornaamste studentencorporaties willen rekenen, hetgeen natuurlijk hun meening is. Of gaat het hier meer om het niet erkennen van andere lichamen en het niet onbeleefd mogen zijn als officieel vertegenwoordigden? Maar wees dan onbeleefd en geef niet de plaats als corps prijs. Het Utrechtsche redde zich toch ook uit deze moeilijkheid.

Wat heeft dit congres nu in zijn geheel uitgewerkt?

In plaats van onze saamhoorigheid te versterken, en het groote in dezen tijd te leeren beseffen, heeft het althans mij persoonlijk meer pest aan knorren doen krijgen. En zoo zal het nog vele anderen gegaan zijn. Wij zijn verder van uit onze slof niet in de stoute schoenen, maar in bed geschoten, het oog van de plicht hebben wij uitgelachen, buiten het karakter van de Nederlandsche beweging zijn wij niet gebleven, want op de „Coerslied” gingen allen zeer roekeloos, zonder zich om opzet van 't geheel te bekommeren opstaan bij het zingen van de Vlaamsche Leeuw en de traagheid en lijdelijkheid zullen nog wel even genoegelijk onder ons voortwoekeren als voorheen.

Slechts de laatste zin, dat het verder „niets” bedoelde, is vol waarheid gebleken, met juist resultaat.

T.

*) Ik herinner mij in tegenstelling hiermee den indruk die een lezing voor „Vrije Studie” van Minister Treub in Januari, het onderwerp geheel buiten beschouwing gelaten, gaf.

het bezit van een der beurzen waren, worden, wanneer zij voor het nieuwe studiejaar wederom voor toekenning eener beurs in aanmerking wenschen te komen, aanvragen voor den genoemden datum tegemoet gezien.

Aanvragen na 18 Mei e. k. ingekomen, kunnen niet meer in aanmerking komen.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,
J. F. DE VOGEL.

Studiebeurs Baehrfonds.

Zij die voor het a. s. studiejaar 1917—1918 in aanmerking wenschen te komen voor toekenning eener beurs uit het Baehrfonds, voor welke toekenning het bewijs van uitstekenden aanleg voor wiskunde moet kunnen worden geleverd, worden uitgenoodigd zich daartoe schriftelijk op ongezegeld papier te wenden tot den Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft vóór 18 Mei a. s.

Later ingekomen aanvragen komen niet meer in aanmerking.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,
J. P. DE VOGEL.

Toelage Lipkensfonds.

Leerlingen en gepromoveerden van de Technische Hoogeschool, die vermeenen in aanmerking te komen voor de toekenning eener toelage uit het Lipkensfonds, waaruit dit jaar waarschijnlijk twee toelagen kunnen worden verstrekt, worden uitgenoodigd zich daartoe schriftelijk op ongezegeld papier te wenden tot den Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft vóór 18 Mei a. s.

Later ingekomen aanvragen komen niet meer in aanmerking.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,
J. F. DE VOGEL.

Mededeelingen.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 7 April 1917 No. 4710 afdeling O. is voor het tijdvak van 7 April tot en met 31 Augustus 1917 benoemd tot assistent voor de waterbouwkunde aan de Technische Hoogeschool te Delft C. J. Evers, c.i. te 's-Gravenhage, De Ruyterstraat 29.

Bij beschikking van den Minister van Staat, Minister van Binnenlandsche Zaken van 11 April 1917 No. 4711 afdeling O. is B. Stephan, w.i. te Delft tot weder-opzegging toegelaten

als privaat-docent in de afdeling der Werktuigbouwkunde, Scheepsbouwkunde en Electrotechniek aan de Technische Hoogeschool te Delft, om onderwijs te geven in de automobieltechniek.

MEDEDEELINGEN.

Reserve-Kader Bereden Artillerie.

Het toelatingsexamen zal dit jaar vermoedelijk omstreeks half Juni worden gehouden.

Aan dit examen kan worden deelgenomen door alle studenten, die in den loop van 1917 onder de wapenen moeten komen of zijn gekomen. Het omvat: paardrijden, schermen en zoo noodig een rangschikkingsonderzoek.

Voldoende bedrevenheid in paardrijden kan in \pm 40 lessen, schermen in \pm 30 lessen verkregen worden.

Zij die slagen, kunnen onmiddellijk eene vrijwillige verbintenis sluiten en verkrijgen daardoor automatisch uitstel van opkomst onder de wapenen tot 1 October 1917.

Het aantal plaatsen dat beschikbaar gesteld zal worden, is vermoedelijk aanzienlijk grooter dan vorige jaren.

De aangifte voor het examen moet schriftelijk geschieden (ongezegeld papier) bij den heer Generaal-Majoor, Inspecteur der Bereden Artillerie, Fluweelen Burgwal 12 te 's-Gravenhage.

Nadere inlichtingen zijn te bekomen bij kapitein Westerveld te Ede (G.).

CORRESPONDENTIE.

Aan S.

Wegens gebrek aan plaatsruimte kan uw feuilleton eerst de volgende week worden opgenomen. RED.

AGENDA.

DEN HAAG.

26 April. Theater-Verkade. 8 u. Micheline.
Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. Vereen. Kunst aan Allen. De Candidatuur van Bommel. (Het Ned. Tooneel).

Kon. Schouwburg. 7 u. Fransche Opera. Mârouf.
Diligentia. 8 u. Symphonie-Orkest-Vereeniging. Chr. Jongemannen-Vereeniging.

ROTTERDAM.

26 April. Groote Schouwburg. 7 u. precies. N.V. Het Tooneel, dir. W. Royaards. Driekoningenavond.
Tivoli Schouwburg. 8 u. Dans Cyclus. Angèle Sydow.
Nutsaal. 8 u. Het symphonieorkest „Ophélie” en het Dameszangkoor „Bernard van Meurs”.

ADVERTENTIEN.

OUDE DELFT 120. - DELFT.

Uitzending van Diners.

Jachtschotels / Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Café-Restaurant. Theetuin.

BILLIJKE PRIJZEN.
GOEDE WAAR.

Het meebrengen van eigen consumptie (mits geen dranken) IS geoorloofd.

„ONS HUIS” Gelegenheden
OUDE DELFT 201 voor Koffietafel.

(NAAST MUSEUM VAN MEERTEN).

Lokalen te huur. Installatie voor Lichtbeelden.

Oude Platina Kroezen

en ander PLATINA-AFVAL wordt ingekocht
à f 7.— per gram.

Adres L. SIMONS, Westeinde 301a.
Telefoon Haag. 170. 's Gravenhage.

„AU FIGARO” G. KIELA. ☒☒ KAPPER.

Oude Delft 166.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade
85 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, W. DE HOOGH.